

РЕШЕНИЕ

№ 3082

гр. София, 08.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 18.05.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на
прокурора Александър Павлов, като разглежда дело номер **2044** по описа за
2012 година докладвано от съдия Аглика Адамова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс
(АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и
наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на Комисия за финансов надзор, чрез процесуалния и
представител срещу решение на Софийския районен съд, 108 състав от 10.01.2012г. по
нахд № 14888/2011г. Със съдебното решение е отменено наказателно постановление №
Р-10-422 от 05.04.2011 г., издадено от заместник председател на Комисията за
финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на
касатора са наложени десет имуществени санкции, в размер на 1000 лв всяка, за
нарушения на чл.317а, ал. 3 КЗ.

Като касационно основание се сочи нарушение на закона – неправилно приложение на
чл. 57, ал.1, т.5 ЗАНН, чл. 294, ал.1 КЗ и чл. 317а КЗ. Иска се отмяна на решението и
потвърждаване на наказателното постановление.

Ответната страна – ЗК [фирма] чрез процесуалния си представител оспорва
касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за
законосъобразност на обжалвания съдебен акт.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на

страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Атакуваното съдебно решение е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, нито абсолютната погасителна давност за административно-наказателно преследване.

След обсъждане на събраните по делото доказателства въззивният съд е възприел за установена фактическата обстановка, описана в АУАН и спорното НП. Направил е извод, че неправилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на застрахователя за това, че към датата, на която е предоставило в КФН информация по процесните полици, дружеството е действало със закъснение и е просрочило подаването на информацията на КФН, с което е нарушило разпоредбата на чл. 317а, ал. 3 КЗ.

Съгласно чл. 294, ал. 1, във вр. с ал. 4 КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност"(ГО) на автомобилистите в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Комисията за финансов надзор ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица. Санкционната разпоредба на чл. 317а, ал. 3, във вр. с ал. 1 и ал. 2 КЗ предвижда, че когато информацията за сключването на застрахователен договор по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е представена със закъснение, по-голямо от това по ал. 1 – след 45-тия ден или по ал. 2 – след 60-тия ден, се налагат наказанията по чл. 319 КЗ – тоест, имуществена санкция от 1000,00 до 20 000,00 лв. - за юридическо лице. При повторност наказанието е от 2000,00 до 40 000,00 лв.

Административно-наказващият орган е приел, че застрахователят е нарушил нормата на чл. 317а, ал.3 КЗ. Настоящата инстанция намира, че при описаната фактическа обстановка, подвеждането на казуса към тази норма е неправилно. Нарушеното административно задължение не е фиксирано в нея. Тя има отношение не към административното задължение, а към санкцията, определена за него. От друга страна, цитираната разпоредба не може да бъде приложена самостоятелно, а само с препращане към някоя от предните две алинеи на чл. 317а и във връзка с чл.319 КЗ.

Основателно СРС е счел, че са допуснати нарушения в административно-наказателното производство. В АУАН и НП следва еднозначно да е посочена датата на извършване на нарушението (чл. 43, т. 3, предл. първо ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5, предл. второ ЗАНН). Видно от процесните АУАН и НП като такава е посочена 23.07.2010 г. и за десетте нарушения. Така фиксираната дата всъщност е тази, на която е подадена информацията за сключените договори в КФН. За дата на извършване на нарушенията обаче е следвало да се приеме датата, следваща тази, на която е изтекъл срокът за представянето на информацията относно всеки един от застрахователните договори. Вярно е, че процесните нарушения се осъществяват чрез бездействие. Макар и да има продължителен характер, поради своето естество, нарушението чрез бездействие има начален и краен момент. Затова денят, следващ този, в който е изтекъл предвиденият в КЗ срок за представяне на информацията е денят, който е следвало да бъде посочен в АУАН и НП като дата на извършване на нарушението.

Неспазването на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН е винаги съществено нарушение в административно-наказателното производство, защото води до ограничаване правото

на защита на административно-наказаното лице и прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното НП. Съдът в производството по обжалване на наказателните постановления по реда на чл. 59-63 ЗАНН следва да установява съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение и съответно съпоставянето на фактически установеното действие или бездействие на жалбоподателя със съответната законова норма, регламентираща същото като административно нарушение. Установяването в хода на съдебното производство на съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение предпоставя индивидуализацията на съответното административно нарушение съобразно всички изисквания на чл. 57 ЗАНН, което в настоящия случай не е направено. Отделно от това, констатираното нарушение пречи да се определи началният момент, от който започват за текат сроковете по чл. 34 ЗАНН и абсолютната погасителна давност за административно-наказателното преследване.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното съдебно решение е законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал.1 АПК, Административен съд София-град, IV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение на Софийския районен съд, 108 състав по нахд № 14888/2011 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.